

Arrest

nr. 36 670 van 6 januari 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sri Lankaanse nationaliteit te zijn, op 21 september 2006 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 september 2006.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het verzoekschrift tot voortzetting ingediend op 2 september 2009.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 18 november 2009 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 december 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. VAN ROSSEM en van attaché B. BETTENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 27 oktober 2003 het Rijk binnen en diende op diezelfde dag een asielaanvraag in. Op 4 september 2006 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling genomen. Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Vluchtrelaas

U verklaarde de Sri Lankaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van Jaffna. U bent een Tamil en electricien van opleiding (net zoals uw vader en broer). Uw broer werd in 1989 opgepakt door het EPRLF in samenwerking met het Srilankaanse en Indische leger. Uw broer zou eerder, als fervent

aanhanger van de LTTE (het Bevrijdingsleger van Tamil Eelam), samenwerking met het EPRLF hebben geweigerd en vervolgens zijn opgepakt. Sindsdien is er geen nieuws meer van hem. U was eveneens een groot sympathisant van de LTTE en zou vanaf 14 februari 1990 als electricien aan de slag zijn gegaan bij de LTTE, naar eigen zeggen om u te beschermen tegen het EPRLF. U verbleef eerst één week in Kilinochchi en vervolgens in het "G-kamp" in dorp Periya Porativu (nabij Batticaloa). U verbleef er in een huis samen met drie andere aanhangers van de LTTE. U laadde voornamelijk batterijen op door middel van een generator en assisteerde bij het herstellen van generatoren. U deed dit werk bijna tien jaar lang. Op 23 januari 2000 ging u stiekem naar de lokale markt (in door het leger gecontroleerd gebied) om wat inkopen te doen. U werd er tegengehouden door Sri Lankaanse soldaten. U kon uw identiteitskaart niet voorleggen en werd prompt opgepakt. U werd overgebracht naar het legerkamp van Batticaloa, ondervraagd en gedurende 3 maanden opgesloten. Vervolgens werd u overgebracht naar het Palali-kamp (Jaffna) waar u opgesloten zat tot eind augustus 2003. U werd er hard aangepakt, geslagen en zou als gevolg hiervan blijvende letsels aan uw arm en vingers hebben. U gaf onder druk toe en werd drie maanden verzorgd. Nadien ondertekende u tien vijftien blanco-documenten en werd niet meer ernstig mishandeld. U werkte vervolgens als keukenhulp in het legerkamp. Door de slechte omstandigheden waarin u gevangen zat, kreeg u astma en ademhalingsproblemen. U belandde in een regeringsziekenhuis voor specifieke verzorging. U werd er bewaakt door één persoon. De behandelende arts zou contact hebben opgenomen met de LTTE, die een "ontsnappingspoging" op touw zette. In de nacht van 1 september 2003 ontsnapte u uit het ziekenhuis en werd opgewacht door 4 à 5 LTTE-leden. U werd naar Negombo overgebracht voor verdere verzorging en verbleef er bij een reisagent. De LTTE bekostigde en regelde uw reis naar het buitenland. Op 20 september 2003 verliet u Negombo per vrachtschip en kwam via Italië in Europa aan. Eén week later kwam u in België toe en vroeg asiel aan. Heden hebt u af en toe telefonisch contact met uw moeder in Sri Lanka. Uw vader zou tijdens uw gevangenschap overleden zijn. U legt een medisch attest voor betreffende uw astma en gestoorde longfunctie. Bij een terugkeer naar Sri Lanka vreest u te zullen worden opgepakt door het Sri Lankaanse leger.

B. Motivering

Niettegenstaande de initiële beslissing tot ontvankelijkheid van uw asielaanvraag dient heden door het Commissariaat-generaal (CGVS), na een gehoor ten gronde en een grondig onderzoek van alle stukken in uw dossier, vastgesteld dat aan u het statuut van erkende vluchteling niet kan worden toegekend omwille van volgende redenen. In de loop van uw asielprocedure legde u immers talrijke tegenstrijdige verklaringen af. Zo verklaarde u tijdens het gehoor van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat u uw Sri Lankaanse identiteitskaart in 1987 bent verloren en een kopie van uw identiteitskaart in het LTTE-kamp hebt achtergelaten in 2000 (zie gehoorverslag DVZ p. 4). Terwijl u tijdens het gehoor in dringend beroep (DB) beweerde dat u uw Sri Lankaanse identiteitskaart tijdens de bombardementen van het Indische leger bent kwijtgeraakt onder het puin (zie gehoorverslag DB p. 4 achterkant). Tijdens het gehoor ten gronde (TG) beweerde u dan weer dat u uw Sri Lankaanse identiteitskaart in 1990 te Vanni aan LTTE-lid Thaya hebt overhandigd (zie gehoorverslag TG p. 3-4). Deze tegenstrijdigheden doen vermoeden dat u uw identiteitskaart achterhoudt voor de Belgische autoriteiten. Betreffende uw werkzaamheden voor de LTTE verklaarde u tijdens het gehoor van de Dienst Vreemdelingenzaken dat u hen vervoegde op 14 februari 1990. U verbleef eerst vier maanden in het Vavuniya-kamp en werd vervolgens naar het G-kamp gestuurd. Het G-kamp was het hoofdkamp en u werd ook naar verschillende kampen in de omgeving gestuurd. U zocht uw vrienden op in het Mani-kamp en Bala-kamp. Deze twee kampen waren genoemd naar martelaren van de LTTE en daar zaten tien à vijftien LTTE-leden die actief deelnamen aan de strijd (zie verhoorverslag DVZ p. 12). Terwijl u tijdens het gehoor ten gronde beweerde dat u één week in een LTTE-kamp te Kilinochchi in het Vanni-gebied verbleef en vervolgens naar het G-kamp ging. U ontkende uitdrukkelijk dat het G-kamp een hoofdkamp was en stelde nooit kortstondig in de naburige kampen te zijn geweest. Het waren huizen bewoond door drie à vijf ongewapende personen. Deze kampen waren genoemd naar gewone "tijgers" of de eigenaar van het huis en u kende geen enkel naburig kamp meer bij naam (zie gehoorverslag TG p. 9-10). Deze tegenstrijdigheden ondermijnen uw ingeroepen werkzaamheden en langdurig verblijf bij de LTTE. Aangaande uw arrestatie op 23 januari 2000 verklaarde u tijdens het gehoor in dringend beroep dat u met twee leden die ook in het LTTE-kamp leefden naar de markt ging. Uw twee kompanen hadden een identiteitskaart bij. U had er geen bij en werd daarom opgepakt (zie gehoorverslag DB p. 4 achterkant). Tijdens het gehoor ten gronde beweerde u daarentegen met twee dorpsgenoten (landbouwers) naar de markt te zijn gegaan. Enkel u werd gecontroleerd door de Sri Lankaanse soldaten. U vermoedde dat uw twee kompanen identiteitskaarten hadden. Ze stonden op een afstand, werden niet gecontroleerd door het leger en gingen weg (zie gehoorverslag TG p. 6-7). Aangaande de blanco-documenten die u diende

te ondertekenen tijdens uw gevangenschap verklaarde u op de Dienst Vreemdelingenzaken dat u uw handtekening zette op een blanco-papier (zie gehoorverslag DVZ p. 13). Tijdens het gehoor in dringend beroep beweerde u daarentegen onder druk uw duimafdruk en handtekening op een blanco-document te hebben geplaatst. U diende vijf blanco-documenten te ondertekenen (zie gehoorverslag DB p. 5-6). Tijdens het gehoor ten gronde beweerde u dan weer tien à vijftien blanco-documenten te hebben ondertekend en u verklaarde uitdrukkelijk geen duimafdruk te hebben gezet op deze documenten (zie gehoorverslag TG p. 7-8). Betreffende uw opsluiting in het Palali-kamp (Jaffna) verklaarde u tijdens het gehoor van de Dienst Vreemdelingenzaken dat u er diende af te wassen en de keuken schoon te maken. Er was ook een kok, Mustafa en een keukenhulp, Deenu (zie gehoorverslag DVZ p. 13). Tijdens het gehoor in dringend beroep stelde u dat u, gedurende 2,5 jaar, als keukenhulp om 7 uur moest opstaan en werd meegenomen naar de keuken voor ontbijt. Hierna diende u te werken tot 22.30 uur en kreeg daarbij middag- en avondeten (zie gehoorverslag DB p. 7). Tijdens het gehoor ten gronde beweerde u daarentegen enkel met Mustafa in de keuken te hebben gewerkt. U verklaarde uitdrukkelijk dat er geen andere keukenhulp was en geen andere aanwezigen in het kamp bij naam te kennen. Verder beweerde u op verschillende tijdstippen van de dag te zijn opgeroepen om in de keuken te werken, soms 's morgens en dan weer enkel 's avonds. U kreeg op onregelmatige tijdstippen te eten en werd daarom ziek (zie gehoorverslag TG p. 10-12). Deze tegenstrijdigheden ondermijnen de geloofwaardigheid van uw ingeroepen aanvaringen met het Sri Lankaanse leger en uw langdurige opsluiting. Betreffende uw ontsnapping uit het ziekenhuis verklaarde u zowel tijdens het gehoor van de Dienst Vreemdelingenzaken als tijdens het gehoor in dringend beroep dat u een brief/grondplan kreeg van de kuisman. Uw dokter Tharmaraja zou dit grondplan van de LTTE hebben gekregen en aan de kuisman hebben bezorgd (zie gehoorverslag DVZ p. 13 en DB p. 8). Terwijl u tijdens het gehoor ten gronde verklaarde dat u het grondplan voor de ontsnapping rechtstreeks van uw dokter David kreeg (zie gehoorverslag TG p. 9 en 11). Aangaande de hulp van de LTTE bij uw ontsnapping verklaarde u tijdens het gehoor van de Dienst Vreemdelingenzaken dat u naar een huis ging dat aan de LTTE toebehoorde en dat daar drie personen (Daya, Bhaskaran en Maran) waren die u hielpen Sri Lanka te verlaten (zie gehoorverslag DVZ p. 13). Uw herhaalde deze verklaring in dringend beroep en stelde bovendien deze drie LTTE-leden reeds te kennen van vroeger (zie gehoorverslag DB p. 8 achterkant). Terwijl u tijdens het gehoor ten gronde beweerde naar een huis te zijn gegaan waarvan u niet wist aan wie het toebehoorde en dat er vier à vijf "tijgers" op u stonden te wachten. Ze hielpen u te ontsnappen, maar u kende geen enkele van hen bij naam (zie gehoorverslag TG p. 8 en 11). Deze tegenstrijdigheden ondermijnen uw bewering met de hulp van de LTTE Sri Lanka te hebben verlaten. U werd tijdens het gehoor ten gronde met enkele van bovenstaande tegenstrijdigheden geconfronteerd. Uw uitleg de details niet meer te weten of dat uw laatste verklaringen ten gronde de juiste zijn, is onafdoende (zie gehoorverslag TG p. 1213). Bovenstaande vaststellingen ondermijnen het geheel van uw asielrelaas en laten niet toe nog langer geloof te hechten aan uw ingeroepen problemen. Tenslotte dient opgemerkt dat u geen enkel begin van bewijs kan voorleggen van uw identiteit, studies, werkzaamheden en opsluiting. Het door u voorgelegde document vermag niet om bovenstaande vaststellingen in positieve zin om te buigen. Het medisch attest bevestigt weliswaar dat u astma heeft, maar zegt niets over de omstandigheden of de oorzaak waardoor u dit oplep.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet voldoet aan de criteria die werden vastgelegd in het Vluchtelinc (Conventie van Geneve van 28 juli 1951) en bijgevolg niet als Vluchteling kan worden erkend."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker roept een "SCHENDING MATERIËLE MOTIVERINGSVERPLICHTING" in.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. Het bewijs van identiteit maakt een essentieel element uit in iedere procedure en verzoeker is ertoe gehouden de stukken voor te leggen waarover hij beschikt of kan beschikken. Verzoeker legt geen enkel document neer ter adstructie van zijn voorgehouden identiteit. Verzoeker stelt dat hij *“is naar België gekomen zonder in het bezit te zijn van zijn eigen paspoort”* en dat hij zijn identiteitskaart kwijtgespeeld is. De Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen wijst er terecht op dat verzoekers verklaringen met betrekking tot de wijze waarop hij zijn identiteitskaart kwijtraakte tegenstrijdig zijn. Verzoeker voert aan dat *“Hij heeft deze inderdaad verloren bij de aanval op zijn huis. Hij had echter een fotocopy van deze kaart en die gebruikte hij nadien als bewijs. Het is deze fotocopy die hij dan ook in 1990 overhandigde aan de LTTE.”*

3.1.1. De Raad stelt vast dat verzoeker in het verzoekschrift tracht zijn tegenstrijdige verklaringen te harmoniseren doch hierbij een nieuwe versie van de feiten aanvoert die afwijkt van de andersluidende verklaringen die hij aflegde in de loop van zijn asielprocedure. Verzoeker verklaarde immers tijdens het gehoor bij de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in de fase ten gronde dat hij geen kopie maar zijn originele identiteitskaart aan het LTTE-lid gaf (gehoorverslag CGVS, 30.08.2006, p.4). Verzoeker toont niet aan waarom hij in de onmogelijkheid is zijn identiteit genoegzaam aan te tonen. Zijn verklaringen zijn dermate onverzoenbaar dat ze verzonnen voorkomen te meer nu verzoeker hiervoor geen aannemelijke verklaring kan geven. Het ontbreken van ieder begin van bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit houdt een negatieve indicatie in met betrekking tot zijn asielrelaas en tast zijn geloofwaardigheid fundamenteel aan. Verzoeker toont niet aan in de onmogelijkheid te zijn identiteitsdocumenten neer te leggen en faalt aldus in de medewerkingsplicht.

3.2. De asielaanvraag werd afgewezen omdat verzoekers verklaringen op verschillende punten tegenstrijdig zijn, wat de geloofwaardigheid van zijn asielmotieven onderuithaalt. Verzoeker meent dat *“DE ARGUMENTEN AANGEHAALD OM TOT WEIGERING OVER TE GAAN ZIJN DETAILS DIE DOOR ELKAAR GEHAALD ZIJN EN HIERDOOR EEN BEETJE VERWARRING HEBBEN DOEN ONTSTAAN DOCH ZIJN GEEN FUNDAMENTELE VERSCHILLEN DIE AANLEIDING MOGEN GEVEN TOT WEIGERING VAN ZIJN ASIELAANVRAAG.”*

3.3. Waar verzoeker de reactie begrijpt *“van het Commissariaat Generaal waarbij ze stellen dat er een discrepantie is tussen het interview op DVZ en zijn interview op het COMMISSARIAAT GENERAAL over een aantal details in zijn asielrelaas”* betwist hij niet dat zijn opeenvolgende verklaringen tegenstrijdig zijn. Verzoeker *“vraagt hiervoor toch wel enig begrip aangezien er heel wat tijd gepasseerd is tussen de twee interviews en dat hij bovendien toch wel heel wat problemen heeft gehad.”* Verzoeker gaat eraan voorbij dat zijn tegenstrijdige verklaringen gebeurtenissen betreffen die een manifeste afwijking vormen op de alledaagsheid en van determinerende invloed zijn geweest op verzoekers verdere leven. Derhalve mag worden verwacht dat de feiten in het geheugen gegrift zouden zijn zo zij zich in werkelijkheid zouden hebben voorgedaan en vormen vergetelheid omdat de feiten zich in een ver verleden of zijn niet nader toegelichte persoonlijke problemen afspeelden geen aanvaardbare verklaring.

3.4. Met betrekking tot *“zijn verblijf in het LTTE kamp”* stelt verzoeker dat hij *“heeft eerst inderdaad gedurende een kleine vier maanden in een kamp verbleven in Vanni alvorens naar Batticolao te vertrekken”* en bevestigt derhalve zijn verklaring op de Dienst Vreemdelingenzaken, doch biedt geen aannemelijke verklaring voor zijn hiermee strijdige verklaringen bij de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen toen hij hierover uitvoeriger werd ondervraagd. Waar verzoeker stelt dat hij *“verbleef in een kamp met allemaal verschillende huizen, die telkens ook kamp werden genoemd en waar men verbleef in huizen, die dé naam hadden van ofwel belangrijke gesneuvelde LTTE Leden (martelaren) ofwel van de eigenaars van het huis. Er waren in de huizen een viertal personen aanwezig soms meer afhankelijk welke huizen, hij duidde slechts een gemiddelde aan. Zijn kamp was zo een huis vandaar dat hij dit niet het hoofdkamp wilde noemen. Het geheel van al deze huizen was echter wel een hoofdkamp”* kan de Raad slechts vaststellen dat verzoekers toelichting verwarrend voorkomt en hoe dan ook geen grondslag vindt in het dossier noch de tegenstrijdigheden in zijn verklaringen kan vergoelijken. Zo benoemde verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken een aantal kampen bij naam, duidde het G-kamp als hoofdkamp aan en verklaarde dat in een kamp *“10 tot 15 mensen”* verbleven (verslag DVZ, 4.11.2003, p.12). Op de CGVS was hij de kampnamen vergeten *“het waren gewoon huizen (die kampen*

werden genoemd), de namen weet KV niet meer" (verslag CGVS, 30.08.2006, p.9) en in een kamp verbleven "3 à 5 personen" (verslag CGVS, 30.08.2006, p.10). Het is niet aannemelijk dat verzoeker over de visuele omgeving dermate tegenstrijdige verklaringen aflegt. Aangezien verzoeker niet enkel de namen vergat maar ook hoe deze kampen er uit zagen kan hieruit slechts afgeleid worden dat verzoeker een verzonnen scenario naar voor schuift.

3.5. Dit klemte te meer nu verzoeker ook over zijn arrestatie waar hij op het CGVS letterlijk verklaarde "ging met 2 leden" (gehoorverslag CGVS, 16.12.2003, p.4 achterzijde) incoherent is. Over de documenten die hij diende te ondertekenen stelt het verzoekschrift dat hij zich het aantal documenten niet kon herinneren terwijl op de Dienst Vreemdelingenzaken "Ik moest mijn handtekening zetten op een blank papier" (verslag DVZ, 4.11.2003, p.13) en bij de Commissaris-generaal in de fase dringend beroep dat hij "Diende 5 blanco-documenten te ondertekenen" (verslag CGVS, 16.12.2003, p.6) en in de fase ten gronde "tien à 15 papieren heeft KV ondertekend." (verslag CGVS, 30.08.2006, p.7). Opnieuw kan slechts worden vastgesteld dat de grote van de discrepanties niet te vergoelijken zijn.

3.6. De bewering in het verzoekschrift met betrekking tot verzoekers opsluiting dat hij "werkte nadien als keukenhulp samen met MUSTAPHA. Er was nog een andere keukenhulp DEENU, hij wisselde echter met hem af om in de keuken te werken, ze stonden niet samen in de keuken, zij werden afwisselend opgeroepen om MUSTAPHA te helpen" is onverzoenbaar met zijn verklaring "Geen andere helper in de keuken? Neen" en dat hij zelfs geen enkele andere persoon in het kamp bij naam kende (verslag CGVS, 30.08.2006, p.10). De bewering dat verzoeker alleen heeft "willen antwoorden dat hij telkens in de keuken alleen stond met MUSTAPHA om te werken doch dat op de momenten dat hij er niet was DEENU zijn werk deed" kan dan ook bezwaarlijk overtuigen.

3.7. Met betrekking tot zijn ontsnapping stelt verzoeker dat "Het was de dokter die hem hielp via de achtergrond hulp van LTTE" doch biedt geen aannemelijke verklaring voor zijn tegenstrijdige verklaringen inzake wie hem het grondplan overhandigde. Wat zijn kompanen van het LTTE betreft stelt verzoeker dat "DE LTTE leden die hem hielpen kende hij van voeger doch hij kon ze niet bij naam noemen. Dit is toch niet tegenstrijdig (er zijn zoveel mensen die je kunt kennen van vroeger zonder op dat ogenblik op hun naam te kunnen komen)" en gaat derhalve wederom voorbij aan de essentie van de motivering van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met name de discrepanties tussen zijn opeenvolgende verklaringen. Verzoeker verklaarde immers aanvankelijk, op de Dienst Vreemdelingenzaken (verslag DVZ, 4.11.2003, p.13), en bij de Commissaris-generaal in de fase dringend beroep (verslag CGVS, 16.12.2003, p.8, achterzijde) dat hij door drie kompanen geholpen werd en noemde deze ook bij naam, terwijl hij bij De Commissaris-generaal in de fase ten gronde verklaarde dat "+/- 5 tijgers" hem opwachtten, doch dat hij hun namen niet kende (verslag CGVS, 30.08.2006, p.8 en 11).

3.8. Van een kandidaat-vluchteling mag worden verwacht dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft, zodat op grond hiervan kan nagegaan worden of er aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een risico voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. De door de Commissaris-generaal correct weergegeven tegenstrijdigheden raken de kern van het relaas en zijn pertinent. Voor het bestaan ervan wordt geen redelijk aanvaardbare verklaring gegeven. Verweerder merkt terecht op "dat verzoeker in zijn verzoekschrift een gekunstelde post-factum verklaring geeft die duidelijk na reflectie tot stand gekomen is om de vastgestelde tegenstrijdige verklaringen alsnog verenigbaar te laten schijnen." Verzoeker geeft andere wendingen aan zijn eerdere verklaringen en tracht deze te harmoniseren doch gaat eraan voorbij dat deze geen grondslag vinden in het dossier en veeleer nieuwe, andersluidende versies zijn. Verzoekers verklaringen zijn over de hele lijn en met betrekking tot alle fundamentele elementen dermate tegenstrijdig dat hij zijn asielrelaas hiermee zelf ontkracht. De Raad dient dan ook vast te stellen na een grondig heronderzoek van de stukken uit het administratieve dossier dat de Commissaris-generaal terecht tot de ongeloofwaardigheid van het relaas heeft besloten. Verzoekers asielrelaas komt niet enkel verzonnen maar ook bedrieglijk voor.

3.9. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4. Nopens de subsidiaire bescherming

4.1. Verzoeker meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker wijst op mediaberichtgeving aangaande Sri Lanka, stelt dat *“Reeds lange tijd is er in Sri Lanka een burgeroorlog aan de gang”* en besluit dat hij *“kan dan ook werkelijk onmogelijk terugkeren”*.

4.2. Verwerende partij legt algemene informatie over Sri Lanka neer, meer bepaald een *“subject related briefing Sri Lanka. Militaire nederlaag LTTE. Einde gewapend Conflict”* van 16 juni 2009 waaruit kan afgeleid worden dat het Tamilgebied in Sri Lanka niet langer valt onder het gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Verzoeker erkent dat *“In mei 2009 werd deze gewapende strijd officieel onderbroken door de overwinning van het Sri Lankaanse leger op de LTTE in het Noorden van het eiland”* doch meent dat *“In de praktijk echter heeft dit voor de burgers nog steeds zeer ernstige gevolgen en lopen zij thans nog steeds het risico van slachtoffer te worden van een schending van artikel 3 van het EVRM.”*

4.3. Met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus dient te worden vastgesteld dat voor iedere vorm van internationale bescherming, ook voor de subsidiaire bescherming, de plicht tot medewerking berust op de verzoeker. Deze dient ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk alle nuttige elementen noodzakelijk voor de beoordeling van zijn verzoek in te dienen. Deze elementen behelzen onder meer alle documenten van verzoeker en die van relevante familieleden met betrekking tot identiteit, nationaliteit, landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asiolverzoeken, reisroutes en reisdocumenten (richtlijnconforme interpretatie van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met artikel 4, lid 1 en 2 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004). Verzoeker maakt zelf het bewijs van dergelijk verband met zijn persoon onmogelijk door zijn identiteit en nationaliteit niet aan te tonen, noch zijn reisweg en verblijf in Sri Lanka alvorens zijn vlucht en door ongeloofwaardige verklaringen af te leggen dienaangaande. Verzoeker is een man van ondertussen negenenveertig jaar. Zijn nalatigheid om zijn identiteit, zijn volwassen leefwereld en zijn voormalige professionele activiteiten te documenteren wordt niet toegelicht en wijst op een ernstig gebrek aan medewerking en het bewust achterhouden van nuttige informatie. De Raad moet zijn oordeel steunen op de feiten en middelen aangevoerd door de verzoekende partij. Het is niet de taak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 26 oktober 2004, nr. 136.692). Verzoeker toont dan ook geenszins aan waar hij woonde vooraleer naar België te komen en of de beweringen over Noord-Sri Lanka enige relevantie kunnen hebben in zijn geval.

4.4. Verzoeker heeft in ieder geval niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Zijn verklaringen zijn bedrieglijk en tonen vooral aan dat hij geen zaak had met de LTTE of het Sri Lankaanse leger. Noch uit verzoekers verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals ingevoegd bij artikel 26 van de wet van 15 september 2006, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 6 oktober 2006.

5. Wat de aangevoerde schending van artikel 3 EVRM betreft, wijst de Raad erop dat er in onderhavige procedure geen uitspraak gedaan wordt over een terugleidingsmaatregel, maar uitsluitend over de toekenning van de vluchtelingenstatus (artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen) en het toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus (artikel 48/4 van dezelfde wet). Waar artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, §2, b van de Vreemdelingenwet kan verwezen worden naar bovenvermelde waar getoetst werd of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

5.1. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes januari tweeduizend en tien door:

mevr. K. DECLERCK, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK